

CO ODHALÍ BOUŘE

Dokonalá **VRAŽDA** může projít
bez **TRESTU**, ale ne bez **POMSTY**

KIO KAN

CATHERINE COOPER

edice
KLOKAN

Copyright © Catherine Cooper, 2020
Translation © Duha Ondřej, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE CHALET
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím HarperCollinsPublishers
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-884-5

*Věnováno mé drahé mamince,
která mi tolik chybí.*

PRVNÍ ČÁST

Tisková asociace

18. ledna 2020

MIMOŘÁDNÁ ZPRÁVA: Britský občan skončil v lyžařském středisku La Madière ve Francii. Podrobnosti dosud nejsou známy. *Další informace budou následovat.*

KONEC

1

Prosinec 1998, La Madière, Francie

Tenhle druh lidí nenávidím. Přijedou sem jednou za rok se zbrusu novými, blýskavými lyžemi Solomon, K2 a tak podobně a tváří se, že vědí všechno. Jsou tak protivní. Ve srovnání se mnou nevědí nic.

„Dneska bychom chtěli nějaké panenské tratě. Odlehlé. Kam nikdo jiný nechodí. Něco trochu náročného. Víte, co myslím?“ řekne jeden se snobským přízvukem vyšší třídy.

Ano, vím, co myslíš. Myslíš si, jaký nejsi borec, čistě proto, že jsi jel několikrát na hory se svou nóbl školou a teď si ve své úžasné práci v Londýně nebo kde vyděláváš dost na to, abys mohl jednou dvakrát do roka jet lyžovat. No, nezlob se na mě, ale borec nejsi. Proto musíš platit někomu, jako jsem já, kdo opravdu ví, co dělá, aby ti zachránil zadek, jakmile vyjedeš ze sjezdovky. Přes svoji drahou výstroj a snahu používat ten správný žargon totiž nevíš o horách vůbec nic. Nic.

To samozřejmě nikomu neříkám. Jsou to koneckonců moji klienti. Místo toho řeknu: „Jasně, žádný problém. Znamo správné místo.“

Usměju se, trochu křečovitě, a odpovídám na jejich nesmyslné, předvídatelné otázky, zatímco vyjíždíme po různých vlecích až na samý vrchol. Ano, žít v lyžařském středisku je zábava. Ano, žiju tady celý rok. Pokaždé lžu o tom, jak dlouho už tady jsem – nic jim po tom není. Ne, nemám v plánu vrátit se do Spojeného království, a tak dále a tak podobně. Mám rád hory. Jsou mým domovem. A moje práce by byla skoro dokonalá – jen kdybych nemusel přijít do styku s klienty.

Když se dostaneme na vrchol, odhadnu vítr asi na stupeň osm. Ten méně sebejistý z těch dvou – neobtěžuju se zapamätovat si jejich jména – se znechuceně zamračí. „Tady mrzne, zatraceně!“ zakňučí. Ten druhý, možná o pár let starší, ačkoli se to dá těžko odhadnout, když jsou tak zabalení do šál, ho poplácá po zádech a zahaleká: „Nefňukej jak holka! O to tady přece jde!“

Nasadím si lyžařské brýle, stáhnou si čepici přes uši a zaklapnu boty do vázání. Moji dva klienti se ještě potýkají s rukavicemi. Hodte sebou! vykřiknu v duchu. Mrznu.

„Hej!“ zavolá někdo v bundě s logy, jeden z těch protivných delegátů cestovek, kteří jako by se měnili každý rok, a smykem zastaví vedle mě. „Berete tyhle chlapy dolů žlebem?“

„Přesně to mám v plánu,“ odpovím, přestože mu po tom nic není.

Ušklíbne se: „Doufám, že vědí, co dělají.“ Ve skutečnosti tím myslí: Doufám, že ty víš, co děláš.

Protočím oči – přes nasazené brýle to nepozná. „Nevzal bych je tam, kdybych nemyslel, že na to mají,“ odseknu. „Odhadl jsem riziko a oni podepsali všechny náležité formuláře.“

„Hm. No, jsou to i moji klienti, a kdyby došlo k nehodě, měl bych s tím spoustu papírování a nepříjemností,“ varuje mě. Jako by mě jeho papírování nějak trápilo.

„Pánové!“ zavolá delegát, myslím, že se jmenuje Richard, na své klienty, kteří si díky bohu konečně nasazují lyže. „Budte tam dole opatrní, dobře?“

„Jasná věc!“ křikne ten starší. „Už můžeme vyrazit?“

V tom okamžiku se objeví Andy. Zase jednou zalituju, že jsem nezaložil Skitastic sám.

„Co ty tady?“ zeptám se. Nepochybně je tu proto, že mě chce zkontrolovat.

„Mí klienti se rozhodli dát si dneska pauzu. Zjevně je na ně moc zima. Mám jet s vámi?“

Raději bych jel sám – nelíbí se mi, když na mě Andy dohlíží a hledá mouchy v tom, jak dělám svoji práci –, ale dokonce i já vím, že to nemohu vyslovit nahlas a doufat, že budu i nadále vypadat jako rozumný člověk. Pokrčím tedy rameny a řeknu: „Jestli chceš. Je mi to jedno.“

A vyrazíme.

Viditelnost je mizerná. Byla špatná už nahoře, ale jakmile se rozjedeme dolů, začne nám foukat přímo do tváře. Jak jsem předpokládal, mí dva svěřenci mají co dělat, aby to zvládli. Oba sice na formuláři zaškrtnli čtvereček „zkušenosti s černými sjezdovkami“, ale už teď je jasné, že to není pravda. Řekl jsem jim, že jde o neupravený svah, ale naštěstí pro ně to není tak úplně pravda.

Věděl jsem, že nic skutečně náročného by nezvládli. Říká se mu „Couloir Noir“, ale ve skutečnosti to není vůbec žádný žleb, jen strmý sráz. Oficiálně se nejedná o sjezdovku, ale obtížností se od ní moc neliší. Pokud víte, kudy máte jet, jako já, rozjedete se u horní stanice sedačkové lanovky a zastavíte se u té spodní.

Žádné přetížení stoupání, žádné nasazování stoupacích pásů. Celkem nic, co by vám mělo dělat starosti. Ale protože je to na vrcholu ledovce, budou se tihle dva frajírci po návratu domů ve svých směšných malých kancelářích moct chlubit tím, že sjeli „žleb na odlehlé části ledovce“, což je přesně to, o co jim jde. Znímá tenhle typ.

Nijak mě nepřekvapuje, že vůbec nevypadají, jako by si to užívali. Andy zůstane vzadu se slovy, že „posbírám opozdilce“, a nechá mě klienty vést. Zatímco jeden z nich pluží a opatrně si vybírá cestu, druhý se mihne kolem mě a nejspíš si myslí, že je výjimečný, když umí jet rychle, ale ve skutečnosti jen nedokáže zpomalit. Není to odvážné ani chytré, je to jednoznačně nebezpečné. Andy projede kolem mě a já

křiknu: „Ať ten chlap počká! Neví, kudy má jet!“, ale můj hlas přehluší vyjící vítr.

„Je to těžší, než jsem čekal!“ řekne ten pomalejší.

Snaží se, aby to znělo sebejistě, ale postřehnu, jak se mu chvěje hlas. Víím, že bych měl říct „Jde vám to dobře“, ale nedokážu se k tomu přinutit, protože to, no, není pravda. Přátelskost má v popisu práce Andy, ne já. To je jediný důvod, proč byznys nevedu sám – neumím se chovat mile, kdežto Andy ano. Jsem tady jen kvůli horám, klienti jsou nutné zlo. Andy se stará o zákazníky: ukazuje jim Mont Blanc, chvástá se, že hory jsou naše kancelář, že máme tu nejlepší práci na světě a tak podobně. Takže místo abych tomu zoufalci odpověděl nějakou zdvořilou frází, jak to umí Andy (nebo mu zalhal, jestli chcete), ohlédnu se a prostě řeknu: „Jedte v mé stopě. Držte se blízko.“

Dohoním toho druhého, který měl naštěstí tolik rozumu, aby počkal, ale po krátké přednášce o tom, jak je při lyžování důležité nepřekračovat své limity, znovu vyrazím, rychleji, než bych za těchto podmínek chtěl, abych zůstal před ním. Nepředjede mě – jsem tady nejlepší lyžař na míli daleko a mám velení. Měli by být za mnou a držet se v mé stopě, jak jsem jim řekl. Proč by si mě najali, kdyby se neřídili mými pokyny?

Andy mi nepomůže, místo toho zmizí kdovíjak daleko po svahu. Udělám ještě několik obrátů, tentokrát rychleji, aby mě klient nemohl znova předjet, a pak se ohlédnu, kde jsou.

Teprve když to udělám, zjistím, že oba zmizeli.

2

Leden 2020, La Madière, Francie

Ria

„Šampaňské?“ řekne k vzteku hezká dívka s diskrétním logem na košili s krátkým rukávem, která drží tác s vysokými sklenicemi. Usměju se a jednu si vezmu.

„Děkuju.“

„Jakou jste měli cestu?“ zašveholí a pak mě překvapí tím, že počká na odpověď.

„Docela dobrou. Děkuju za optání.“

„Já jsem Millie. Budu vás mít během vašeho pobytu na chatě na starost, takže když vás napadne cokoliv, čím bych vám ho mohla zpříjemnit, stačí říct.“

Pocítím závan chladného vzduchu, když Hugo projde dveřmi a majetnicky mi položí ruku kolem pasu. Trhnu sebou.

„Šampaňské, pane?“ zeptá se ta dívka a nabídne mu tác. „Jsem Millie. Jsem tu proto, abych se starala o vaše pohodlí,“ zopakuje.

„To je milé,“ řekne Hugo.

„Nechtěli byste si sednout ke krbu, než Matt nanosí dovnitř vaše věci?“ pokračuje Millie. „Přinesu vám jednohubky. Ostatní mají dorazit asi do hodiny, tak mě napadlo, že bychom na ně mohli počkat s večeří.“ Lehce pokývne hlavou, otočí se a odejde dřevěnými dveřmi, které nejspíš vedou do kuchyně.

Hugo a já se posadíme na jednu z velkých pohovek před hučícím ohněm. Usrкну šampaňského, zatímco Hugo pomalu upíjí ze své sklenice. „Je to tady hezké, co?“ řekne.

Ano, je. Celý jeden bok budovy tvoří skleněné tabule – teď je tma, ale i tak je výhled na světla blikající na protější straně údolí úžasný a vsadila bych se, že ve dne je ještě úchvatnější. Strop je dvakrát vyšší než obvykle, zdi jsou z kamene, je zde velký žulový jídelní stůl a všude drahé kožené přehozy. Když jsme přijeli, hořely venku skutečné pochodně. „Moc hezké místo,“ souhlasím. Než jsem se seznámila s Hugem, nikdy jsem na podobné chatě nebyla.

„Jet sem byl tvůj dobrý nápad,“ řekne.

„Věděla jsem, že se ti tady bude líbit,“ řeknu lhostejně.

„Jsem si jistý, že Simonovi taky,“ dodá Hugo. „Je to tu velmi... vhodné.“

„Vhodné?“ opáčím a neúspěšně se pokusím potlačit sarkasmus v hlasu. „Skutečně?“ Hugo se na okamžik zatváří ublíženě a já se na zlomek vteřiny zastydím. Umí být protivný, ale myslí to dobře. A vím, že tenhle týden je pro něho důležitý. „Co je zač, člen královské rodiny nebo tak něco?“

„No, ‚vhodné‘ možná není to pravé slovo,“ zamumlá. „Ale jestli Simon bude mít dobrý týden, mnohem snáz se mi ho podaří přesvědčit, aby investoval do společnosti. Víš, jak to chodí.“

Přikývnu a napadne mě, zda se mi jenom zdá, že slyším podtext: „Tak si dej záležet, aby ses chovala slušně a ničím mě neztrapnila.“

Vezme mě za ruku a usměje se. „Tak co, jsi ráda, že jsi tu taky?“

Otočím se na něj a usměju se. „Ano,“ zalžu.

Simon dorazí asi o hodinu později a je přesně takový, jak jsem si ho představovala – nadváha, brunátný obličej, dunivý hlas. Jeho přehazovačka je na první pohled obarvená. Napak jeho manželka Cass vůbec nesplnila má očekávání – je asi o dvacet let mladší než my ostatní, má blond vlasy bez jediného tmavého pramene, a co mě překvapí ještě víc, drží

v náručí miminko. O tom se Hugo nezmínil. Následuje je další mladá žena, něco málo přes dvacet jako Cass, pravděpodobně chůva toho děcka.

Po nezbytném poplácávání po ramenou a výměně v žertu míněných urážek (Hugo a Simon) a vzdušných polibcích a rozplýváním na miminkem (Cass a já – z mé strany zcela neupřímné), odnese chůva Sarah děcko jménem Inigo pryč a všichni se posadíme k velikému stolu, abychom se navečeřeli.

Večeře je skvělá. Po dalším šampaňském a delikátních jednohubkách *amuse bouche* podávaných jako předkrm následuje neuvěřitelně lehké suflé, pak křepelka s gratinovanými bramborami a nakonec ták s dezerty.

Myslela jsem si, že dívčí obsluha na luxusních horských chatách podle tradice večeří s hosty, ale ukáže se, že tohle není ten druh chaty. Měla jsem to uhodnout. Vlastně jsem to měla vědět, když jsem tu chatu objednávala. Millie se zkušeně pohybuje mezi stolem a kuchyní, přináší jednotlivé chody, odnáší talíře a dolévá víno a vodu, aby ani jedna sklenice nevyschla. Simon něco halasně vypráví – ani ho neposlouchám – a Hugo se každou chvílí podlézavě zasměje nebo přitaká. Pocítím k němu bodnutí nenávisti a pak se cítím provinile. Když jsem si ho brala, věděla jsem, do čeho jdu. Tohle není jeho vina.

Cass a já během večeře zdvořile konverzujeme. Je milá, ale hloupá. Ptám se jí na to děcko, i když na světě možná není nikdo, kdo by se o miminka zajímal méně než já, a ona mi poněkud lhostejně odpovídá. Než se Inigo narodil, pracovala v cateringu; ještě se nerozhodla, zda se vrátí do práce, ale nejspíš ne; Simon si přeje, aby zůstala v domácnosti. Není moc otevřená. Mluvím chvílku o sobě, o své práci a o svatbě s Hugem a ona se s nepřítomným pohledem usmívá a přikyvuje.

Začínám litovat, že jsem se víc nesnažila přesvědčit Huga, že není třeba, abych sem s ním jela.

Millie se vrátí s podnosem s kávami a bylinkovými čaji a jemně ho položí na stůl. „Pokud už nic nepotřebujete, popřeju vám dobrou noc?“ řekne a zdvořile to vysloví jako otázku. Určitě se už nemůže dočkat, až bude pryč. „Uvidíme se ráno. V kolik hodin byste chtěli snídati?“

„V osm, prosím!“ řekne Simon, aniž se podívá na ostatní, zda souhlasí. „Zítřa chceme být venku, až se rozjede první vlek, co, Hugo?“

„To rozhodně!“ přitaká, jak jsem očekávala. Tenhle týden kývne na všechno, co Simon řekne.

„Dámy?“ dodá Simon. „Dovolil jsem si zamluvit vám instruktora – doufám, že se nezlobíte.“

Otevřu ústa k námitce – nechce se mi vstát v osm a nestojím o kurz lyžování. Hugo mě však probodne pohledem, tak ústa zas zavřu a jen mlčky zuřím.

„To zní skvěle,“ řekne Hugo.

„Jestli mě omluvíte, půjdu si lehnout,“ řeknu, teatrálně zívnu a zvednu hrnek bylinkového čaje. „Tohle si vezmu do pokoje.“

„Za minutku budu u tebe,“ zavolá Hugo. Naskočí mi husí kůže a předstírám, že jsem to neslyšela.

Naše ložnice je skoro stejně impozantní jako obývací pokoj. Na veliké posteli s nažehleným bílým plátěným povlečením leží úžasně nadýchaná peřina, skoro celá zakrytá různými chlupatými přehozy. Přejedu po jednom rukou. Pravá kožešina.

Neomítnuté kamenné zdi jsou místy obložené dřevem stejně jako dole. Obří posuvné dveře zakrývají volně stojící vanu pro dva v rozlehlé koupelně, kde je i velký sprchový kout obložený mramorem. Skopnu boty, abych si vychutnala vytápěnou podlahu, jejíž teplotu lze ovládat dotykovým panelem na zdi.

Pokoj je dokonale uklizený, protože všechny věci z našich stejných kufrů značky Mulberry (svatebního daru od Hugovy matky) už obsluha vybalila a narovнала do skříní. Je to jedna

ze služeb nabízených v tomhle druhu podniků, které nenávidím – nechci, aby se jiní lidé dotýkali mých věcí. Zkontroluju, zda jsou moje peněženka a iPad stále na svém místě v kabelce, i když jsem ani na okamžik nepředpokládala, že by je někdo ukradl.

Otočím kohoutky u veliké vany a vylijí do ní veškerý obsah jedné z malých zelených lahviček od firmy Hermès. Svléknu se a nechám své oblečení rozházené po podlaze. Ten nepořádek Huga rozzlobí, ale je mi to jedno. Ponořím se do pěny, zavřu kohoutky a pak i oči. Musím vydržet ještě sedm dní.

„Rio?“ Hugův hlas je ostrý a příliš hlasitý. Otevřu oči. Voda je vlažná – musela jsem usnout. „Neviděla jsi moji knížku?“ Podívá se na mě a já nevím jistě, zda vyčítavě, nebo soucitně. „Neměla bys spát ve vaně. Je to nebezpečné.“

Vylezu ven a Hugo mi podá župan, ale nejprve přejede pohledem po mém nahém těle. Fuj. „Já vím,“ řeknu. „Ale jsem vyčerpaná. Byl to dlouhý den.“

Přejede mi zlehka prsty po krku, nadrech a dolů k pasu. „Příliš unavená na...“ zeptá se.

Cudně ho políbím na tvář a řeknu: „Co kdyby sis dal rychlou sprchu a pak uvidíme?“, přestože dobře vím, že až se dostane do postele, budu předstírat spánek.

Ucítím, že si Hugo lehá vedle mě, ale nechám oči zavřené a pravidelně dýchám. Zlehka mě políbí zezadu na rameno a já zaslechnu, jak si povzdechne, když se ode mě odkulí a zhasne světlo.

Když se ozve zaklepaní na dveře, mám dojem, že je ještě noc. „Dobré ráno! Nesu vám čaj. Smím dovnitř?“ zavolá Millie tiše přes dveře. Zatlačím obličej do polštáře a ignoruji Hugův ztopořený penis, který mě dluže do zad.

„Pojďte dál, jsme pod peřinou!“ zamumlá Hugo a rozsvítí.

„Nechám to tady pro vás,“ řekne Millie, když položí podnos na stůl s pohledem diskrétně odvráceným od postele. „Snídaně bude připravená v osm, ale pokud si chcete přispat, není spěch.“

Ucítím závan Hugova ranního dechu, když se protáhne a zívne, zatímco se za Millie tiše zaklapnou dveře. „Není šance,“ řekne. „Ne, když do toho má co mluvit Simon. No tak,“ odhodí rozjařeně peřinu, „vstávej!“

Celá rozespalá se posadím. „Nezmínil se Simon o kurzu lyžování? Skutečně to musím absolvovat?“

„Kdybys to udělala, moc by mi to pomohlo,“ křikne Hugo z koupelny. „Byl bych rád, kdybys strávila trochu času s Cass a pokusila se zjistit, co má Simon v plánu.“

„V plánu?“

Odsune dveře, vytáhne si z úst kartáček a protočí oči. „S mou společností! Chce do ní investovat? Co by na něho mohlo udělat dojem? Jak bych ho mohl přesvědčit? A tak podobně.“ Omotá si kolem pasu velkou bílou osušku a začne se holit. „Přece o nic nejde, ne? Cass už lyžovala, ale podle Simona ztratila po porodu sebedůvěru. Nejde o to, že byste strávily celou dobu na dětském svahu. Simon si prostě myslel, že by byla spokojenější s instruktorem. Myslím, že je to od něho docela milé a pozorné.“

Povzdechnu si a odhodím peřinu. „Tak jo. Ale jestli to bude moc nudné, vymyslím si nějakou výmluvu a odejdu.“

Stoupnu si pod sprchu a vychutnávám si silný proud trochu moc horké vody dopadající z veliké hlavice na moji kůži. I když bych tam raději vůbec nebyla, musím uznat, že to luxusní prostředí je fantastické.

Jakmile se Hugo oholí, nechá osušku spadnout na zem a připojí se ke mně ve sprše. Je to to poslední, o co bych teď stála, ale nenapadne mě žádná výmluva, kterou bych se ho zbavila.

3

Prosinec 1998, La Madière, Francie

Kde jsou? Chci na ně zavolat, ale pak si vzpomenu, že nevím, jak se jmenují. Andy to nejspíš bude vědět. „Jste v pořádku?“ vykřiknu. Ticho. Zvedá se vítr a viditelnost je ještě horší než předtím. „Hej! Kde jste?“

Když začnu pomalu traverzovat dolů, konečně vidím, že Andy je o kus níž na svahu.

„Kde jsi?“ Zuřím a při zastavení lyžemi schválně vychrstnu vlnu sněhu. „Ztratil jsem klienty!“ Cítím, jak se mě zmocňuje panika, přestože to není moje vina. Není. Ti klienti mi neměli lhát. Neměli mi tvrdit, že jsou mnohem lepší lyžaři než ve skutečnosti. Co kdybych je vzal do takového terénu, který vyžadovali? Co kdybychom zkusili něco příkřejšího a nebezpečnějšího? Co by se stalo pak?

„Přece jsi je měl mít na očích ty,“ řekne Andy.

„To ty taky!“ vybuchnu.

„Krucinál, uklidni se, Camerone! Budou v pořádku. Museli se dostat před nás – v tomhle počasí jsi je mohl snadno přehlédnout.“

„Viděl bych je, kdyby projeli kolem mě,“ odseknu.

„No jo, jasně. Tak či tak, když tady budeme takhle stát, ničeho tím nedosáhneme. Nejlepší bude, když pojedeme dolů a zkusíme je dohonit. Jestli je dole nenajdeme, vymyslíme, co dál.“

Andy se rozjede ze svahu, aniž počká na moji odpověď, a skoro okamžitě mi zmizí z dohledu, protože viditelnost je tak špatná. Divoce se rozjedu taky. Nikdo mě na svahu neporazí jen proto, že si chce dokázat, že lyžuje líp než já! Po pár vteřinách se dostanu do vedení, dolů, dolů, dolů. Skoro nic

nevidím, ale na tom nezáleží; znám ten svah tak dobře, že bych ho sjel se zavřenýma očima, což vzhledem k momentálním podmínkám v podstatě dělám.

Tolik se soustředím na to, abych zvítězil, že si na pohřešované klienty vzpomenu, až když se zastavím dole. Sakra! Kde jsou?

Zírám na svah, ale nikoho tam nevidím. Pár vteřin nato se objeví Andy. „Copak jsi neměl dohlížet na klienty? Proč ses tak rozjel?“

„Snažil jsem se je dohonit pro případ, že by byli před námi,“ zalžu. „Nechtěl jsem, aby se rozhodli zamířit domů, protože jsme je nechali stát moc dlouho na mrazu.“ Kde jsou? „Tady nejsou?“ zeptám se.

„Ne.“ Andy se odmlčí. „Nemyslíš, že bychom měli někomu zavolat? Dát někomu vědět, že ty dva pohřešujeme?“

Navzdory mrazivému větru cítím, jak mi pod bundou stéká po zádech kapka potu. „Na to je trochu brzo, ne? Vsadím se, že jsou v pořádku. Co kdybychom vyjeli zpátky nahoru a sjeli ten svah ještě jednou, tentokrát pěkně pomalu? Nejspíš je cestou potkáme. Pomůžješ mi, vid’?“ zeptám se, i když se mi ta prosba div nevzpříčí v hrdle.

Andy na mě vrhne zvláštní pohled: „Jo. Pomůžu. Je pro ně nebezpečné zůstat v takovém počasí venku bez doprovodu. Jedeme.“

Na sedačkové lanovce je ještě chladněji a větrněji než předtím. Pevněji si omotám šálu kolem krku a zastrčím bradu do bundy zapnuté až nahoru. Hledím skrz vánici dolů pro případ, že by se klientům podařilo nějak dostat na sjezdovku – ze žlebu to jde, ale jen v případě, že člověk zná cestu –, ale nevidím skoro nic. Dokonce i sjezdovka vypadá opuštěně – každý, kdo má trochu rozumu, už to pro dnešek zabalil.

Asi v polovině cesty nahoru se sedačka zatřese a zastaví. Kýváme se dopředu a dozadu, zatímco kolem nás kvílí vítr.

Mlčky tam sedíme a se skloněnými hlavami se choulíme do bund. Po několika minutách, které se vlečou jako hodiny, se ozve zaskřípění a výtah se opět pohne. Díky bohu. „Nemůžu se dočkat, až budu z téhle hory pryč,“ řekne Andy. „Mrzne. Nechápu, proč ti dva troubové chtěli jít lyžovat v takovém počasí.“

Když už je horní stanice na dohled, zastaví sedačková lanovka znovu. Někdo upadl při vystupování a z nějakého důvodu mu trvá věčnost postavit se zpátky na nohy, přestože mu pomáhá obsluha. U jeho nohou leží něco fialového – čepice nebo šála. Dívám se, jak se pro to shýbá a z ruky mu padá hůlka.

„Hod' sebou!“ zamumlám skrz zaťaté zuby. Svírám pěsti, až mě bolí prsty. Andy na mě úkosem pohlédne a řekne: „To bude dobrý. Musíš se uklidnit.“

„Já jsem klidný!“ vyštěknu, ale je to lež. Nejsem. Lanovka se konečně opět rozjede a my sklouzneme na sněh.

„Tak jo – já si vezmu levou stranu, ty pravou,“ řeknu. „Pojedeme dolů hodně pomalu. My oba,“ zdůrazním. Mám pocit, že se pozvracím. Svah je úzký a já chci říct „Musíme zkontrolovat i okraje“, ale nakonec si to nechám pro sebe. Počasí se stále zhoršuje a stejně nebude nic vidět. Andy vážně přikývne. Ta nevyslovená věta zůstane viset ve vzduchu.

Když takřka beze slova sjíždíme dolů, cítím se čím dál hůř. Snažím se dívat přes okraje, ale je to marné. Opakovaně voláme „Hej! Jste tam? Jste v pořádku?“, ale vím, že je to zbytečné – přes vítr stěží slyším sám sebe. Dole se zastavíme a pohlédneme jeden na druhého.

Jsem tak zmrzlý a vystresovaný, že skoro nemohu mluvit. „Co uděláme teď?“ vypravím ze sebe.

4

Leden 2020, La Madière, Francie

Ria

Tenhle týden se mi sem nechtělo, a to z mnoha důvodů, ale i tak jsem ráda, že jsem na horách. Slunce svítí, obloha je modrá a vzduch čistý. Dnes ráno jsem šla ven odhodlaná hrát vzornou manželku a lyžovat s Cass, jak si to Hugo přál, ale nakonec jsem po několika sjezdech zjistila, že se už nedokážu dál přemáhat. Promiň, Hugo. Cass je mladá a nudná a poté, co vyčerpám všechny myslitelné otázky na dítě, které mě nezajímá, a její bývalou práci (taktéž), nemáme se už o čem bavit.

Vrátím se do chaty v naději, že tam nikdo nebude a já se budu moct o samotě naložit do horké vířivky. Jakmile však otevřu dveře, slyším, že je někdo uvnitř. Na vrcholku schodiště se objeví Millie, narovná si košili s krátkým rukávem a nasadí svůj obvyklý profesionální úsměv.

„Dobrý den, Rio. Nečekala jsem vás zpátky tak brzo – vyrozuměla jsem, že vám Simon zamluvil instruktora na celý den.“ Na čele se jí objeví vrásky. „Doufám, že je všechno v pořádku.“

„Ano, všechno je v pohodě – jenom mě napadlo, že bych si mohla poležet v horké vodě.“ Zní to úsečněji, než jsem zamýšlela, tak se usměju, abych tón svých slov zjemnila. Nějak jsem zapomněla, jak se hraje role řádné korporátní manželky. Nebo jsem to možná nezapomněla, jen se mi do toho prostě nechce. „Nějakou dobu jsem nelyžovala a už mě bolí nohy. Nevadí, když použiju vířivku? Nechci vám tady překážet.“

„Jistě že ne!“ vyhrkne. „Cokoliv si přejete. Než se nahoře převléknete, sundám z ní kryt. Právě jsem dokončila úklid pokojů. Chcete, abych vám tam něco přinesla – třeba sklenici bublinek? Nebo vodu?“

Zavrtím hlavou. „Ne, to je dobré, děkuju.“

Millie pokývne hlavou, seběhne ze schodů, vyjde na velkou terasu a stáhne kryt z vířivky, ze které se začne zvedat pára. Poté co se převléknu, strávím odpoledne střídavě ve vířivce a na terase, kam mi Millie přinese na lehátko vyhřívanou pokrývku. Nakonec se přece jen rozhodnu nechat si od ní přinést sklenici nebo dvě šampaňského. Jsem na vrcholu blaha.

Je pozoruhodné, jak mi odpoledne strávené o samotě zlepší náladu – na začátku večera jsem už skoro ráda, že tady jsem. Skoro. V obývacím pokoji zabírajícím na výšku dvě podlaží hoří v krbu oheň, venku svítí hvězdy a šampaňské je ledově studené. Usoudím, že bych na tom mohla být mnohem hůř.

„Rio – mohu vám prosím představit Matta?“ zeptá se Millie, když mi nabídne tác s předkrmy. Matt má na sobě stejnou košili s krátkými rukávy jako Millie, a přestože je starší, vypadá jako odlitý ve stejné formě – dokonale udržovaný a s neměnným úsměvem.

„Jsem zástupce společnosti Snow Snow pro toto středisko,“ řekne a potřeše mi rukou. „Jak možná víte, máme tady pět chat z dvaceti po celých Alpách, ale zakládáme si na individuálním přístupu. Líbí se vám tahle chata?“

„Ano, je moc hezká,“ řeknu. „Na vlastní kůži ještě lepší než na fotografiích.“ Cítím, jak rudnu, ale nevím proč.

„Na tuhle jsme obzvlášť pyšní – je nejluxusnější, přestože patří k těm menším,“ řekne Matt. „Tak jaký jste měla dneska den? Vypravila jste se ven na svahy?“

„Na chvíli ano, bylo to moc příjemné. A taky jsem si užila vířivku.“

Jeho oči mi skoro neznatelně přejedou po těle, až mě napadne, jestli si mě představuje nahou. Hugo přistoupí ke mně a položí mi paži okolo ramen, ale já ji střesu a předstírám, že sahám po jednohubce.

„Matte, tohle je Hugo,“ řeknu a úmyslně ho nepředstavím jako svého manžela. Hugo si s Mattem potřese rukou a pak nás začne nudit vyprávěním, kolik sjezdů dneska se Simonem absolvovali, popisem svých lyží, významem různých částí výstroje a spoustou dalších věcí, které Matt nepochybně netouží slyšet.

Přestanu ho poslouchat, a když se po pár vteřinách (nebo minutách? Kdo ví?) začnu znovu soustředit na rozhovor, zjistím, že se mluví o tom, jak dlouho už Matt pracuje v středisku a jaké má plány do budoucna.

Nakonec se posadíme k večeři. Postarám se, abych seděla vedle Matta – ne že by mě nějak zvlášť přitahoval, ale aspoň mi flirtování s ním poslouží jako rozptýlení.

Večeře je opět báječná a víno skvělé. Vypiju ho víc, než bych měla. Hugo nemá rád, když se opiju, zvlášť před potenciálním investorem, jako je Simon, ale co. Dnes večer mám chuť se opít a taky to udělám. Opilost je to jediné, co mi ten týden pomůže přežít, navíc mi poslouží jako dobrá výmluva, proč zůstanu zítra ráno v posteli a vynechám nudný lyžařský kurz s nudnou Cass, která by mě nudila vyprávěním o svém nudném dítěti. Hugo je uboze servilní, směje se Simonovým pitomým vtípům a občas mě probodne vzteklým pohledem, když si myslí, že se nikdo nedívá.

Millie se znovu objeví u stolu a Hugo mi položí ruku na sklenici. „Už jsi měla dost, nemyslíš, zlato?“ řekne s falešným úsměvem. Něco takového obvykle nedělá – netroufá si říkat mi, co mám dělat. Zjevně zoufale touží zapůsobit na Simona.

Ale pokud se mě týká, neznamená to, že nemůžu pít, když chci. „Ne, to si nemyslím,“ řeknu, odstrčím mu ruku ze své

sklenice a obrátím se k Millie. „Ještě trochu toho lahodného červeného – děkuju.“

Millie zaváhá a pak mi zpola dolije skleničku. Neubráním se lítosti – není fér zatahovat ji do mého konfliktu s Hugem. Rozhodnu se, že jí při odjezdu dám velké sprotipné. „Vlastně,“ prohlásím a podrážděná Hugovou snahou vzbudit ve mně pocit viny se schválně nepokouším zakrýt, že mi těžkne jazyk, „si myslím, že bychom si měli zahrát nějakou hru, při které se pije. Kdo je pro?“

„Takovou hru nikdy neodmítnu!“ prakticky vykřikne Simon. „Tvoje žena je ale číslo, Hugo!“ dodá a pozvedne k němu přes stůl sklenku. Hugo se na mě podívá a já se usměju.

„Co třeba ‚Ještě nikdy jsem‘?“ zahaleká Simon.

„Ano! Já začnu,“ vyhrknu. „Ještě nikdy jsem... nezažila trojku.“

Simon zařve smíchy. Hugo na mě vyděšeně pohlédne. Matt zvedne sklenici a s úšklebkem se napije.

„Matte!“ zahuláká Simon. „Ty jeden čuňáku! To si rád poslechnu. Tak jo, spust.“

Cass náhle vstane. „Omluvíte mě?“ Stáhne si přes ruce rukávy trochu nevkusného kardiganu a vrhne nervózní pohled na svého buranského manžela. „Zkontroluju Iniga a pak si půjdu lehnout. Uvidíme se ráno.“

Křečovitě se usměje, a aniž počká na odpověď, odejde od stolu. Simon se na ni ani nepodívá. „No tak, no tak...“ povzbuzuje Matta.

Matt si odkašle. „Ještě nikdy jsem... nebyl v Zimbabwe.“

„Ale no tak!“ vykřikne Simon. „Nemusíš být tak zdvořilý a opatrný jenom proto, že jsme klienti. I když,“ dopije obsah sklenice, „se na tohle samozřejmě napiju – a vy dva taky.“ Hugo poslušně vyprázdní sklenici a trhne sebou. Nikdy nebyl velký pijan. „Zkus něco jiného.“

Matt se usměje. „Dobře... Ještě nikdy jsem... neměl sex s osobou stejného pohlaví.“

Hugo zrudne a Simon se vyčkávavě dívá, jak pomalu dopíjím víno a stavím sklenici na stůl.

Simon uhodí dlaněmi do stolu. „Cha! Paráda. Když si představím... no nic, Rio, teď ty.“

„Ještě nikdy jsem...“ na jazyk se mi tlačí slova ‚nebyla zamilovaná‘, ale místo toho řeknu: „nebyla zatčená.“

Nikdo se nenapije. Položím ruku na vnitřní stranu Mattova stehna. Neodstrčí ji.

O několik kol později Hugo, který je zjevně vzteky bez sebe, že nehraju správně svou roli korporátní manželky, oznámí, že jde do postele, a Millie se také zvedne k odchodu. Tou dobou už mám ruku v Mattově rozkroku a cítím jeho erekci. Přeji si, aby si šel lehnout i Simon, ale ten si nalije další sklenici vína a chce přejít na hru Fuzzy Duck.

Náhle mě přemůže únava, jak se mi to někdy stává, když jsem moc opilá. Stáhnou ruku, vstanu a řeknu: „Už nemůžu pít. Jdu si lehnout. Dobrou noc.“

Matt na mě zděšeně vyvalí oči – podle všeho si myslel, že se mu dnes v noci zadaří. No, možná jindy.

Odpoťím se po schodech do našeho pokoje, kde očekávám tmu, ale Hugo sedí opřený o polštáře a se zatátými zuby předstírá, že si čte. Odloží knihu a zamračí se na mě.

„Jak se opovažuješ mě takhle ztrapňovat,“ sykne.

Jenom mávnu rukou a zamířím do koupelny. „Bylo to v pohodě. Simon se dobře bavil. Jsi tady, abys udělal na Simona dojem, tak jsem se o to snažila taky. Spíš jsem ti prokázala službu.“ Nakloním se k zrcadlu a usměju se na sebe. „Myslí si, že jsem *skvělá*.“

„No, já si to nemyslím,“ řekne upjatě Hugo, který teď stojí ve dveřích koupelny v boxerkách značky Hugo Boss místo těch hrozných slipů, co nosil dřív. Byla to jedna z malých změn, k nimž jsem ho od svatby přesvědčila. „A to, jak jsi flirtovala s Mattem – proboha! Čím jsem si tohle zasloužil?“